

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΙΔΟΔΑΝΗΣ ΦΡ. 10.

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς,
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ. — Τίς εἶ;

Μ. — Ἐγὼ πῶγ' ἔρρισα.

Β. — Τραβήξουν πάρα πέρα!

Μ. — Γιατὶ μωρέ;

Γ. — Σὲ σκιάζομαι μὴν ἔφερες χολέρα.

Μέσ' τῇ Ῥωσσίᾳ ποῦσοννε χολέρα ἔχουν ὕλοι.

Μ. — Μ' ἐβάλανε στὸν κλείβανο σὰν ἔφθασα στὴν Πόλιν
κι' ἐκεῖ μ' ἀπολυμάνανε ὀθωμανοὶ δετόροι
καὶ μὲ πατέντα καθαρὴ ἐμπήκα στὸ βαπόρι.

X

Ἄν καὶ δὲν ἔφερα κανὲν χολερικόν σημεῖον
μ' ἐπήρανε μὲ τὸ στανὶδ στὸ ὕγειονομεῖον
καὶ κατὰ μέτρον γενικόν
μ' ἐράντισαν μὲ φανικόν
κι' ὅπως ὁ νόμος ἐννοεῖ κι' ἡ κἀθαρσις προβλέπει,
μὲ κάμανε ψηλάφισι σὲ μέρη ποῦ δὲν πρέπει.

X

Εἶν' τὰ χαρτιά μου καθαρὰ
καὶ μὴ φοβᾶσαι Γιάννη
τοῦ Ζιζανίου ἡ ὁρὰ
μικρόβια δὲν πιάνει.

Γ. — Τὸ πρόσωπό σου τὸ μιλεῖ
πῶς ἔφερες κυνήγι
εἶσαι παχύτερος πολὺ
ἀφ' ὅτου εἶχες φύγει.

ἔχεις μιὰν ὄφι, βρὲ Μαρῆ, καὶ τσιέρα ἡ ὁποία
φωνάζει πῶς σ' ἐδέχτηκε ἡ ρουβλοθεραπεία.

X

Παχὺς καὶ ῥοδοκόκκινος μᾶς ἦρθες τσο λο βέ κ ο;
Μ. — Τὸ παρατήρησα κι' ἐγὼ καλλίτερα πῶς στέκω,
ἀλλὰ γιὰ πόσο θὰ βαστᾷ, θαρρεῖς, ἡ εὐρωστία;
αὐριο ξαναρχίζουμε τὴν τοπικὴ νησιεῖα
κι' ἀπὸ τὴν κατανάλωσιν τοῦ τόσου χαβζαρίου
πᾶμε στὰ κραιμολάχανα τὰ ἐκ τοῦ Ληξουρίου
καὶ προτιμῶντες διαρκῶς
τὰ ὄσπρια τοῦ τόπου,
θὰ ἔχωμεν κακὴν κακῶς
τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου.

X

Γ. — Καὶ ποῦ ἐπῆγες βρὲ Μαρῆ;

Μ. — Ἐπῆγα στὸ Ῥοστούβι
κι' ἐμούδιασε τὸ χέρι μου διπλότυπα νὰ κόβῃ.
Δέκα καὶ δώδεκα μαζὺ μωρχόνταν' μαζωμένοι
κι' ἔλεγα « δεῦτε οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι
εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τῆς πληρωμῆς ρουβλίων
εἰς τὸν περιπλανώμενον ποῦ φέρει τὸ βιβλίον! »

X

Τὸν κύκλο τὸ Ῥοστοβιανὸ
ποτέ μου δὲν θὰ λημονῶ
πῶς ἦδρα προθυμότητον καὶ περισσῶς γενναῖον
μ' ἐσκέφισσε καὶ ἡ τριὰς ἡ τῶν Θεοφανάτων

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL5441420119

κι' ὁ Γιάννης ὁ Φραγκόπουλος κι' ἄλλοι πολλοὶ ἀκόμα
οὐ βγαίνουν ἔξω καὶ τιμοῦν τὸ τῆς πατρίδος χῶμα.

×

Γνώρισα τοὺς Νεοφύτους Δημητρὸ καὶ Παναγῇ
κι' ἐκατάλαβα καὶ εἶδα
πῶς κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν πατρίδα
τρέφουν ἄπειρη στοργή.
Εἶδα τὸ Μαργαριτωνάτο
τὸ γαμπρὸ τοῦ Θεοφάνη
κι' ἓνα μάλαμα μονάτο
ἢ καρδιά του μὲ φάνη.

×

Εἶδα ὅλους τοὺς φρασιῆρες
ποῦ τὸ χῶμα μας γεννᾷ,
ἔλαβα καὶ πέντε λίρες
τοῦ Τσελέντη τοῦ Μητᾶ.
Πῆγα κι' εἶδα τὸ στοιχεῖο
τοῦ νησιοῦ τὸ ζηλευτό,
ἀλλὰ σὲ ξενοδοχεῖο
δὲν ἐπλήρωσα λεπτό.

×

Μέσ' τὸ 'Ρούσικο τὰ κράτος
ὅλοι κάνουνε παρᾶ·
ὡς κι' ὁ Τούλιος ὁ Τουλιάτος
ποῦταν' ψάλτης μιὰ φορὰ,
ζῇ ἐκεῖ ἐν εὐτυχίᾳ
προοδεύσας ἐν τιμῇ,
κι' ἔχει δυὸ ξενοδοχεῖα
κι' ἓνα φοῦρνο γιὰ ψωμί.

×

Ἀφ' τὸ 'Ροστόβι φεύγωντας πῆγα στὸ Ταϊγάνι
καὶ βρῆκα τὸ Συνοδιτὸ
ἓνα διαμάντι ζωντανὸ
ποῦ μέσα στὸν Ἑλληνισμό μεγάλη λάμψη κάνει.
Βρῆκα κι' ἐκεῖ κόσμο χρυσὸ
καὶ τὴν περνοῦσα χαρὰ σὸ
κι' ἐξέχανα τῆς ξενιτιάς τὸ φοβερὸ φαρμάκι·
βρῆκα καὶ τὸ Χριστόφορο τὸ γέρο Βαλσαμάκη
καὶ μιὰ στιγμὴ δὲν ἔπαυε ὁ γέρος νὰ μοῦ λέη
πῶς ἡ ψυχὴ του πάντοτε γιὰ τὴν Πεσάδα κλαίει.

×

Στὸ Ταϊγάνι γνώρισα τὸν κάθε πατριώτη
κι' ἓνα πολέμιμο παιδί Θανάση Καπριώτη.

εἶδα καὶ τὸ Μονόπολη τὸ φίλο Καλλιάρχη
ποῦ δεύτερος Λειβαθινὸς
ἔτσι καλὸς καὶ ταπεινὸς
στὸ Δῆμο δὲν ὑπάρχει,
εἶδα καὶ τὸ φιλόσοφο τὸν Κώστα τὸν Κοκκόλη
ποῦ τὴν κουβαρδοσύνη του μοῦ τὴ συστήσαν' ὄλοι.

×

Γ. — Τί εὐτυχὴς ποῦ πᾶς ἐκεῖ
καὶ βρῖσκεis πατριῶτες
καὶ τρῶς μανέστρα ὥσσοικη
ἀπὸ τριάντα κότιτες,

καὶ φεύγεις ἀφ' τοῦ τόπου μας τὴ λίμα καὶ τὴ νέκρα
Μ. — Εἶδα στὴ Μαριούπολι τὸ γέρο Κομποθέκτα
κι' ὁ γέρος ποῦ τὸν ῥώτητα, μοῦπε πῶς ὑποθέτει
πῶς ἔχει νῆριτὴ στὸ νησι ἐξηνταέξη ἔτη.

×

Πῆγα καὶ στὴ Μπερλιάνισκα κι' ἐγνώρισα τὸν Κούπα
τόσες χιλιάδες τάλαρα τὶ θὰν τὰ κάμης τοῦπα,
καὶ δὲν μᾶς στέρνεις μερικὰ ν' ἀνοίξουμε μιὰ στράτα
γιὰ νὰ συγκοινωνήσουμε Σπαρτιά μὲ Κουντουράτα;
Κι' ὁ κύριος Ὁράτιος καθὼς τοῦ εἶπα ἔτσι,
μὲ πλήρωσε τὸ ναῦλο μου καὶ μ' ἔστειλε στὸ Κέρτσι.

×

Πολλὰ καὶ στὴ Μπερλιάνισκα μὲ κάμανε καμάρια
κι' ἂν εἶχαν κατεβάσματα καὶ φούριες μὲ τὰ στάρια,
καθένας ἐπροσπάθησε νὰ μὲ καλοτρατάρει
καὶ μ' ἐπροπλήρωσαν κι' ἐμὲ ἀντάμα μὲ τὸ στάρι.
Καὶ τὸ στοιχεῖόν μας ἐκεῖ, ὁρᾷ καὶ εἰρηνεύει
καὶ μοναχὰ τὸν πρόξενο κανένας δὲν χωνεύει·
ἀλλὰ κι' ἐμὲ ποῦ ἔτυχε νὰ τὸν ἐδῶ πολλακίς,
μὲ φάνηκε σὰν ἄπλερος αὐτὸς ὁ Παπαδάκης.

×

Ἀφῆσας τὴ Μπερλιάνισκα πῆγα στὸ Κέρτσι κάτω
καὶ τοὺς Σβορώνους εὗρηκα καὶ τὸν Παναγιωτάτο
φίλον λαμπρὸν κι' εἰλικρινεῖς πῶχον τὰ βαποράκια
κι' ὅταν ἀκούσουν καὶ τὴν σιὰ χουμᾶνε σὰν κοράκια,
ὅπως κι' ἐδῶ καμμιὰ φορὰ στὰ Κάκαβα συμβαίνει
καὶ εὐτυχὴς λογίζεται αὐτὸν ποῦ προλαβαίνει.

×

Θερμὰ κι' ἀκμαῖα πάντοτε διατηροῦνται Γιάννη,
τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν συμπατριωτῶν,
κι' ἡ φτώχεια μας ἐντύπωσιν δὲν πρέπει νὰ σοῦ κάνη
ἀπέναντι τῆς ἀμφειῶς τῶν ἔξω ἀρετῶν.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΤΟΙΣΤΑΒΟΛΑΙ
ΥΟΙΧΙ9ΤΑΠ .Π ΗΤΟΛΛΥ3

Ὁ Κεφαλλήν δημιουργῶν στήν ξενιτιά μιὰ θέσι.
μ' ἐσὲ ποῦ μένης ἔδεπα καμμιὰ δὲν ἔχει σχέσι·
γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος, ποῦ ξέρεи νὰ τιμήσῃ
τὸ χῶμα τὸ ἐλληνικὸ,
π' ἀπὸ καλόβι φτωχικὸ
τὸν ἔβγαλε μεγάλους στήν ξενιτιά νὰ ζήσῃ.

×

Γ. — Ῥούσσικα θᾶμαδες πολλὰ ποῦσουν· ἐκεῖ δυὸ μῆνες.

Μ. — Ἐκεῖ κρασίβες μπάρισιγες λένε τῆς δεσποσύνης
καὶ τὰ συνήθησα μ' αὐτὲς κι' ἐπήγαινα ὥλότη·
ἔμαθα τὰ πασιλούσεκι καὶ τὸ παγκιὸν νταμόι,
τὸ μόζνα, τὸ ποζάλουστα κι' ἄλλες δουλειὲς χαρόσσες
ποῦ τῆς μαθέινεις εὐκόλα ὅταν μιλεῖς μὲ Ῥώσους.

×

Ἐκεῖ δὲν εἶναι σὰν ἐδῶ, π' ἂν κουβεντιάσῃς μία,
παρεξηγοῦν οἱ ἄνθρωποι εὐθὺς τὴ γνωριμία·
ἐγὼ πενηντατέσσαρες ἐμάζωνα σιμά μου
καὶ οὐδεμία πρότασις ἐρρίφθη περὶ γάμου.
Ἐκεῖ σὲ τέτοια πράγματα κανένας δὲν φοβᾶται·
ἡ ῥωσσικὴ διάλεκτος ἔχει τὸ βενοβάτε
ποῦ πᾶ νὰ πῇ μὲ συγχωρεῖς, κι' ἂν κάμῃς κι' ἓνα λάθος,
λὲς βενοβάτε καὶ καμμιὰ δὲν σοῦ βαστάει πάθος.

×

Ῥώσους ξανθὲς καὶ παχουλὲς
πῆγα κι' ἐγνώρισα πολλὲς
κι' ἐκεῖ στὰ πεζοδρομία ποῦ τῆς παρατηροῦσα
μοῦ ἤλθε σκέψις νὰ προβῶ νὰ πάρω μιὰ Μαροῦσα
ἔτσι γιὰ μιὰ ἐνθύμησι νὰ σοῦ τὴ φέρω δῶρο,
ἀλλὰ συλλογιζόμενος πῶς θὰ πληρώσω φόρο
δημοτικὸ, λιμενικὸ
καὶ χῶρια τελωνεῖο,
παράτησα τὸ θηλυκὸ.

Γ. — Νᾶθε μοῦ φέρῃς δύο
ποῦ νᾶν· ἡ μέση τους χοντρή σὰ ριζ' ἀπὸ περγάζι
νὰ μὴ γυρεῦω κάρβουνα καὶ σόμπες τὸ Γενάρη!

×

Μ. — Ἐμαθα τὸ νὶ πριμένο, ἔμαθα καὶ τὸ νιλζά,
κι' εἶδα Ῥούσσους ποῦ νὰ τρώνε ὅλη μέρα σὰν τὰ ζᾶ.
Πῶς νὰ μὴν παχαίνουν ὅλοι οἱ ἄστοι τοῦ Ῥοστοβιού
ποῦ νὰ μὴν παχαίνουν ὅλοι τῆς Ῥωσσίας οἱ λαοὶ
ποῦ θὰ φᾶνε μὲ τὸ τσαῖ μιὰν ἀπλάδενα φαί!

×

Ἐχομε κι' ἐμεῖς φαγάδες ἐν τῷ κράτει ζηλευτοῦς,
ἀλλὰ οὔτε κατ' ἰδέαν δὲν συγκρίνονται μ' αὐτοῦς.

Ἐχομε κι' ἐμεῖς μπεκοῖδες ἀλλὰ ποῦ καθὼς ἐκεῖ
ποῦ σ' ἀδιάζουν ἄψε σβῦσε ἓναν κόπανο ῥακί.

Ὅλο σπέρτο καὶ ζακοῦσκα εἶν' οἱ Ῥῶσοι τὰ θηρία
ποῦ γυρεῦουνε νὰ φᾶνε καὶ τὴν αὐτοκρατορία·

ἀλλ' ὁ Τσάρος ποῦ τοὺς ξέρει

πῶς δὲν εἶναι σοβαροί,

μὲ τὸ βούρδουλα σιὸ χέρι

στὰ καπούλια τοὺς βαρεῖ.

×

Γ. — Πῶς ἐπῆγες σιὴ Ῥωσσία;

Μ. — Πάντοτε μὲ φορηγὸ.

Τώρα τᾶχω κανονίσει τὰ ταξείδια μου ἐγὼ
εἰς βαθμὸν ποῦ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος εἰσιτηρίου·
ἔχομε πολλὰ παπόρια μὲ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου,

κι' εἶναι κρέμα νὰ γυρίζω

μὲ τὰ ταχυδρομικά,

καὶ νὰ μὴν ὑποστηρίζω

τόσα πατριωτικά,

π' ὅχι μόνον γιὰ μπιλιέτο δὲν μ' ἀνάφεραν ποτέ,

ἀλλ' ἀνοίγω τὸ βιβλίον

κι' ὅσοι βρίσκονται στὸ πλοῖο

γίνονται συνδρομηταί.

×

Τὸ παπόριο τοῦ Λεστούνη μ' ἔβγαλε στὸ Γαλατᾶ.
Ξέρεις πῶς οἱ Λεστουναῖοι δὲν μοῦ πέρνουνε λεφτά.
Κι' εἶχα μέσα κυβερνήτη τὸ Βαγγέλη τὸ Γαλάνο
κι' ἐπηγάινε τρεῖς μέρες φαγοπούι καὶ σοβράνο,
ὕστερα μὲ τὸν Πατρίκη πῆγα στήν Ἀζοφική
καὶ στενῆς φιλίας χάριν δὲν ἐπλήρωσα κι' ἐκεῖ.

×

Ἀπὸ τὸ Κέρτσι ἔφυγα μὲ τὴ « Σοφία Κούππα »

ποῦ ὁ Μουσοῦρης ὁ Κωστής

εἶναι ὁ πλοίαρχος αὐτῆς

καὶ μοῦχε χίλια πράματα καὶ γρόμα βράδυ σοῦπα.

Τοῦ Κωσταντῆ τὴ συντροφιὰ ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω

μᾶς φύσαγαν καιροὶ καλοὶ

κι' ἦταν ἡ θάλασσα γιὰλὶ

καὶ πέντε μέρες ἔτρωγα μὲ δίχως νὰ ξεράσω.

×

Γ. — Ἐγὼ τῆς λίρες πῶμασες στ' Ἀζόφι καὶ στὸ Κέρτσι
ἀνυπομῶναι κατὰ τὸν ὅρον. Ποῦ π' ἔβαλες τὴν φέρ' τη!

Μ. — Τῆς λίρες τὰ ἔφερα σωστὲς· καμμιὰ δὲν μοῦ λείπει
ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη μου σὺν ἀναφέρω λυπη

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΦΙΛΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

πῶς οὔτε μίαν δὲν μπορῶ γιὰ σὲ νὰ διαθέσω.
Μ' αὐτὸ τὸ χρῆμα πῶμασα ἐλπίζω νὰ μπορέσω
νὰ κάμω τὸ « Ζιζάνιον » λιγάνι πρὸ μεγάλο
καὶ τὴν ἰδέαν μου αὐτὴν καὶ σὺ δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς θὰ τὴν εὖρης λογικὴν καὶ θὰ μοῦ πῆς πῶς πρέπει
λιγάνι μεγαλείτερο τὸ φύλλο μας νὰ βλέπη,
ὁ κόσμος ποῦ ἀνέκαθεν μᾶς τὸ ὑποστηρίζει
πληρώνοντας τὴν συνδρομὴν χωρὶς νὰ μουρμουρίζῃ.

Γ. — "Αν καὶ σ' ἐμένα, βρε Μαρῆ, περιουσία μόνη
ἀπὸ τὰ τόσα πλούτη μου μοῦ ἔμειν' ἐν' ἀμόνι,
κι' ἂν μ' ὅλα μου τὰ βάσανα δὲν εἶδες νὰ θελήσω
νὰ κάμω τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶ νὰν τὰ πουλήσω,
ἂν πρόκειται καθὼς μοῦ λὲς ν' ἀξήνουμε τὸ φύλλο
κι' ἂν σοῦ χρειάζεται κι' αὐτό . . . πέσ' μου το νὰ σιτὸ στείλω!

Μ. — "Ο λόγος σου, βρε Γιάννη μου, πολὺ μ' ἐνδυναμώνει·
ἀλλὰ ἡ λίρες φθάνουν· εἴν' περιττὸ τ' ἀμόνι,
οὐχ' ἦτιον ὅμως λέγε μου ἐν περιλήψει τώρα
ἀφ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα τί ἔγινε σιτὴ χώρα,
ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα παρὰ μονάχα Γιάννη
πῶς τοῦ Λουκίσα τῶμελλε προφῶρος νὰ πεθάνῃ,
κι' ὁ θάνατός του ἐννοεῖς μ' ἐλύπησεν ἀπείρως
γιατ' ἦταν' ἄνθρωπος καλὸς ὁ δύστηνος ὁ Σπῦρος.

Γ. — Τί νέα θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
πολλὰ σιτὴν ἀπουσία σου γιγνήκανε παιγνίδια
μ' ἓνα φραντσέζο κόμητα ποῦ ἦρθε τραβερσάδα
καὶ τὸν ἐφιλοξένησαν ἐδῶ καὶ σιτὴν Πεσάδα.
"Ἦρθε κι' αὐτὸς ὁ κόμητας μαζὺ μὲ τὸν κομήτη
καὶ σύμπτωσις περίεργος νᾶχη μεγάλη μύτη,
ἀλλ' ὁ Μυτᾶς ἀτρόμητος
ἐνώπιον τοῦ κόμητος
τοῦπε κι' ἂν εἶσαι κόμητας ἀπὸ μεγάλο σπῆτι,
ἡ μύτη μου ὑπερτερεῖ τὴν ἰδική σου μύτη!

"Ἦρθ' ὁ κόμης ὁ φραντσέζος εἰς τὸν δῆμον τῶν Κρανίων,
ἦρθε κι' ἓνας καραγκιόζης στοῦ Πανᾶ τὸ καφενεῖον,
καὶ περνοῦν εὐθύμους ὥρας
καραγκιόζοκωμωδίας,
αἱ κυραὶ τῆς Φεδώρας
καὶ τῆς νέας μελωδίας.

Μ. — "Ὡστε τὸ λοιπὸν ὁ τόπος ἐπροόδευε πολὺ!
"Ἀφησα τὸν Καστελάνο κι' εὖρηκα τὸ φασουλά!

Γ. — "Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω νὰ συνέβηκε Μαρῆ·
ἔτυχε νὰ ἦναι καψα καὶ δὲν ἔγειναν χοροὶ,
ἐχορέψαν ὅμως κάπου οἱ δασκάλοι τοῦ νομοῦ
τζάμικο καὶ νταϊλίσιο κι' ὄχι πόλκα τοῦ συρμού,
μετὰ χάριτος καὶ τέχνης ὅλως ἐξαιρετικῆς,
συνεδρίου γενομένου κατὰ τῆς γραμματικῆς
καὶ κατὰ τῶν ἀνωμάτων καὶ κατὰ τοῦ δυνικοῦ
καὶ καθ' ὅλων τῶν κανόνων πλὴν τοῦ ἀπομαχικοῦ!

Ἀετὰ ποῦ λὲς μωρὲ Μαρῆ, εἴν' ὅλα μας τὰ νέα
ἀκόμη ὁ πατέρας σου τρυγᾷ σιτὴ Θηναία·
τώρα θ' ἀνοίξῃ κι' ἡ σχολὴ γιὰ τ' ἄπορα κοράσια·
ὁ Γρήσας ὡς πρωτότοκος δὲν πῆγε σιτὰ γυμνάσια·
ἦρθε καὶ τοῦ Στραβόλαιμου τὸ νέο παποράκι
ποῦ δὲν μπορεῖ σιτὸ τρέξιμο κανένα νὰν τὸ φτάκῃ
καὶ γίνεται πεισματωδῶς ὁ πλοῦς τοῦ Ληξουρίου
τὸ δὲ νησι τοῦ Πεταλᾶ
"πουλήθη κι' ἔγινε ψιλὰ
ὑπὸ τῆς Ἐρχωρίου.

"Υπερτιμήθη κι' ἡ σταφίς ἡ οὔσα ἐν κινδύνῳ·
ὁ δήμαρχος ἐμίσησε καὶ πάει σιτὸ Λονδίνο
νὰ μάθῃ τί θὰ κάμουμε μ' αὐτὴν τὴ διαθήκη
ποῦ διαρκῶς περὶ αὐτῆς μιλοῦμε σὰ τζιτζήκοι,
κρᾶσι θὰ γένη ἀφθονο καὶ μαῦρο καὶ ὀμοπόλα.

Μ. — Αὐτὸ τὸ νέο ἦτανε καλλίτερο ἀπ' ὅλα!

— x x x x —

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Κάποια δεσποσύνη, ἔλεγε μὲ νάζι,
πῶς ὁ καραγκιόζης τὴν ἐνθουσιάζει.
Κι' εἶπε τὴν ἀλήθεια ἡ χαριτωμένη·
ἀπὸ χρόνια τώρα εἶναι μαθημένη
νὰ τὴν τρῶνε χίλια τῆς καρδιάς σκουλήκια,
κι' ἔκαμε μεγάλα καραγκιόζηλῆκια!

Φλάκ-Φλούκ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΕΥΟΝΤΑ

ΠΡΩΤΟΠΑΡΕΔΡΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δύο φορές ποῦ σῶλαχε καὶ σὲ νὰ δημαρχέψῃς,
κι' ἐνῶ διὰ τὸν δῆμον σου μεγάλας εἶχες σκέψεις,
ἡ τύχη εἴρων καὶ πικρὰ πολὺ σὲ παραδέρνει
καὶ ἀμφοτέρας τὰς φορὰς τὴν εὐλογίᾳ σου στέρνει
κι' ἀντὶ νὰ κάμῃς τοὺς σκοποὺς ποῦχες σχεδιασμένους,
νυχθημερόν παιδεύεσαι νὰ κλείς εὐλογιασμένους.
Εὐλογημένον τὸ λοιπὸν τὸ ὄνομα τ' Ἀντώνη
ποῦ μὲ τὴν δημαρχίαν του ἡ εὐλογία ξαπλώνει.

Ληξουριώτης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ « ΛΕΟΝΤΟΣ » Ν. Π. ΚΟΥΤΡΒΙΣΙΑΝΟΥ,
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

